

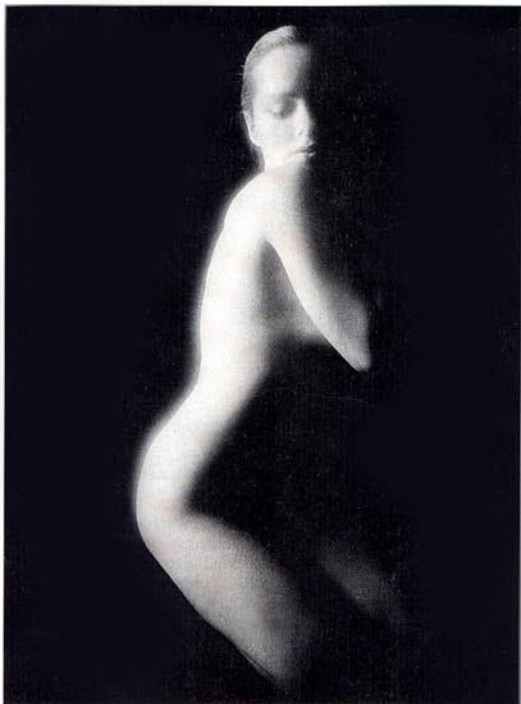
oAktu

Po nynějším erotickém výbuchu působí jeho fotografie ženského aktu jako balzám. Ženy a dívky se staly životním tématem tvorby královéhradeckého fotografa Miloše Vojíře.

„Je to štěstí, když se člověku koniček stane zároveň povoláním. Mně se to splnilo. Ale nejde to do nekonečna. Je nutné myslet také na profesionální úroveň. Někdy se stane, že nejsem správně nalaďen, pak raději ani nezačínám. Modelce se omluvím a dohodnu jiné setkání. Ať už je to v ateliéru nebo ve volné přírodě, vždycky musí dojít k určitému souznění. Chvilku rozmluvy s modelkou, příjemná hudba jsou určitým předpokladem pro moji práci. Většinou už mám předem načrtnuté, co chci dělat, takže i pro modelku je to názornější.“

Kde si modelky vybíráte a jak s nimi navazujete kontakt?

„Převážná většina z nich pochází z Hradce Králové. Často je modelkou má vlastní manželka, také fotografa. Celý cyklus Matka s dítětem jsem dělal pět let právě s ní. Pomáhá mi také i při výběru modelek. Vhodný typ mě musí nejdříve zaujmout a pak jednat. Žádné otálení. Jako nejspolehlivější se mi ukázala metoda vlastního výběru doslova na ulici nebo třeba v obchodě. Rád si nechám trochu času na nepozorované sledování mimiky a pohybu. Stávají se ovšem i případy,

kdy se dívky přihlásí samy buď telefonicky, nebo písemně. Někdy dokonce přicházejí matky se svými dcerami. V této oblasti se situace změnila hodně k lepšímu, existují agentury, od nichž si můžete modelky doslova objednat.“

Jaké ženské typy vám imponují a čím se při jejich výběru řídíte?

„Fotograf věnující se ženskému aktu musí být diskrétní, ohleduplný, taktní a měl by ovládat některá pravidla psychologie. Na druhé straně i modelky by se měly řídit některými zásadami a v první řadě by jim mělo jít především o dobrý výsledek, měly by být dostatečně sebekritické, mít pohybové nadání, umět se upravit a hlavně být spolehlivé.“

Každému člověku se líbí určité typy. Mohu-li si vybrat, pracuji raději s menšími modelkami, bude to asi tím, že jsem začínal v menším ateliéru. Dávám přednost dlouhovláskám, protože s vlasy se dá dobře pracovat. Platí zde obecné pravidlo, že čím je dívka inteligentnější, tím je s ní práce snazší. Příroda je spravedlivá, a tak téměř neexistuje dokonalá postava. Naštěstí lze světlém mnohé potlačit nebo odstranit. Často si říkám, že bych potřeboval více takových modelek, jako je moje manželka. Chápajících, výborně pohybově vybavených, s nápady, které vylepšují celkový výsledek.“

Uměleckému aktu se věnujete už více než čtvrt století. Co je na téhle práci nejobtížnější?

„Těch úskalí je mnoho. V lidech drímá mnoho předpojatosti vůči práci fotografa, zvlášť když jde o akty. Mnohdy představují přesahující i tu nejbujnější fantazii. Mnozí jsou přesvědčeni, že spolupráce fotografa s modelkou jsou neustálými orgiemi, nevěrou, pornografií. Zažil jsem s tím různé komické příhody, ale také jedno policejní vyšetřování na základě udání. Ale existuje také žárliivost nebo přinejmenším snaha ze strany partnera omezovat svobodu druhého.“

Kde se cítíte víc doma? V exteriérech nebo v interiéru?

„Jsem doma hlavně v ateliéru. Mohu tam dokonale pracovat se světlem, posouvat světlo po krajině těla po centimetrech. V ateliéru jsou také lepší možnosti pro volbu doplňků, pro přípravu modelky. To neznamená, že bych se fotografování v exteriérech vyhýbal. Práce venku se řídí jinými zákonitostmi. Fotograf si s sebou musí nést všechnu techniku, zvolit takové vybavení, které mu umožní vylézt na skálu nebo do vody, musí počítat s tím, že si modelka bude muset lehnout na holou zem, na kamení. Přitom tohle všechno na výsledné fotografii nesmí být vidět. Ale kromě toho existuje ještě třetí způsob fotografování. V Polsku jej nazývají plenéry aktu. Jde zpravidla o týdenní akce, kde jsou fotografům k dispozici modelky, s nimiž pracuje více fotografů najednou. Cílem každého je vymyslet originálnější záběry, než jaké má ten druhý. S něčím podobným by se mělo začít i u nás.“

Měl jste nějaké vzory?

„Odjakživa Irwinga Penna. Vzhlížím k němu celá ta léta. Dokázal všechno dělat perfektně, formálně dokonale. Veškerou práci odvedl dynamicky až do úplného konce.“

Jak posuzujete výsledky své práce?

„Mám dlouholetou zásadu, že když se akt líbí ženě, je lepší, než kdyby se líbil jen mužům. Nemám rád vulgární fotografii. Mohu se na ni podívat, ale nedělal bych ji. Rád se vracím k symbióze ženy a Adršpašských skal. Věnuji se také reklamě a tam se dost často žádají fotografie z exteriéru. Mělo by mě napadlo, proč vlastně fotím ženské akty. Ale je to stejné, jako kdybych se krajině zeptal, proč dělá krajinu. Je to téma, které mě přitahuje...“